

IN MEMORIAM

Antun Homen

Dana 19. ožujka 1990. preminuo je u risanskoj bolnici dugogodišnji zborovođa i orguljaš kotorske katedrale, istaknuti skladatelj i dirigent prof. Mo ANTUN R. HOMEN.

Antun Homen prima papinsko odlikovanje

Sprovodne obrede je vodio kotorski biskup msgr Ivo Gugić uz sudjelovanje 10-tak svećenika, časnih sestara i brojnoga građanstva. Pjevao je mješoviti Zbor kotorske katedrale. U crkvi se u ime kotorske biskupije od pokojnika oprostio biskup Gugić a o umjetničkom radu na području crkvene glazbe govorio je don Anton Belan. Na groblju su govorili prof. Nikola Gregović u ime muzičkih institucija grada kao i predstavnik udruženja kompozitora Crne Gore. Dio zbora "Slobodan Princip Seljo" kojim rukovodi pokojnikov sin Miroslav, poznati dirigent sarajevske opere, otpjevao je skladbu *Ecce quomodo moritur iustus*, a gradska limena glazba je na kraju završavala *Kolo sv. Tripuna*.

Antun Homen se rodio u Kotoru 7. VIII 1906 godine, u gradu stječe niže i srednje glazbeno obrazovanje, u Ljubljani natanavlja akademiju ali je morao prekinuti studije radi lošeg materijalnog stanja u obitelji. Antun Homen se vrlo rano počeo baviti glazbom prvi učitelj mu je bio franjevac o. *Benvenuto Rode*, orguljaš, zborovođa i ozbiljan glazbeni pedagog. Kad je Homenu bilo samo 15 godina Rode mu povjerava dirigentsku palicu, na programu je bila *Zanglova misa* za mješoviti zbor orgulje i orkestar, to je bio prvi Homenov javni nastup. Dirigiranje je bez svake sumnje bila glazbena djelatnost koja je najviše odgovarala temperamentu i prirodnim sklonostima Antuna Homena i na tom ga poslu najčešće susrećemo. Za izuzetno plodnu djelatnost na spomenutom području, Homenu je 1962. god. priznat status umjetnika-dirigenta I. grupe. Osnivao je i bio zborovođa brojnih pjevačkih zborova u Boki i Crnoj Gori. Najdulje je radio sa katedralnim pjevačkim zborom, gotovo punih 70

godina. Homen se veoma intenzivno bavio skladanjem, osim pedesetak kompozicija svjetovnog značenja napisao je isto toliko duhovnih kompozicija (mise, moteti, himne itd.). Za taj svoj rad primio je 30-tak raznih priznanja, među kojima treba istaći zlatnu medalju *Saveza kompozitora Jugoslavije* i povelju *Saveza glazbenih umjetnika Jugoslavije* kojom je Homen imenovan počasnim članom. Za zasluge na polju crkvene glazbe papa *Ivan Pavao II.* mu dodjeljuje naslov *viteza sv. Silvestra* pape. Homen je bio praktični vjernik, radi toga je bio stanovito vrijeme i udaljen sa službe u Kotoru, ali uvijek je ostao dosljedan u svom uvjerenju, brojni naraštaji njegovih učenika pamte ga kao vrsnog pedagoga i prijatelja.

Oproštaj od Mo. Lovre Matačića*

U povodu 5. obljetnice smrti

Opraštam se od maestra Lovre Matačića u ime Samostana Male braće u Dubrovniku. Opraštam se i u ime franjevac-braće i u ime — ako tako smijem reći — kamene zgrade naše crkve.

U ime franjevaca koje je on poštivao i volio, na koje je mislio i kad je bio izvan Domovine što svjedoči i blagoslov sv. Oca Pape, što ga je za nas izmolio kad je jednom u Rimu boravio; u ime franjevaca koji su njega poštivali i cijenili kao prijatelja i umjetnika. Zato i dođoh kroz ovu zimu da izvršim njegovu želju da ga sprovede na sprovodu i za njega mole Mala braća iz Dubrovnika.

A opraštam se od njega i u ime kamene zgrade one naše lijepe crkve, njemu tako drage, koja je bila divan okvir što ga je on ispunjavao akordima izazvanim njegovom rukom, licem, dušom. Oživljavao je kamen naše crkve, kamen našega grada svojom dušom, jer i dirigirao je dušom.

Zahvaljujem mu za one neopisive glazbene doživljaje i proživljaje što ih je pružio i našoj Braći i tolikim diviteljima glazbe u prostorima i naše crkve, i našega grada, i Domovine, doživljaje i proživljaje koji su doticali, uveli ili učvršćivali vjeru koju je i sam vjerovao. Neka mu je hvala za trud u poslu, za umjetničko i ljudsko djelo kojim je proslavio svoje rodno mjesto i svoj Dubrovnik u kojem se udomio i svoj Zagreb i domovinu Hrvatsku koje je volio.

Svojom umjetničkom rukom koja je izazivala akorde i njima upravljala kao da je dodirivao — što mu se i s lica čitalo — onu skrovitu stvarnost onostranosti odakle nam i dolaze nadahnuća, ideje, poezija, glazba, stvaralaštvo.

Zato na kraju njegova zemaljskog života želim da mu Bog, taj vječni Skladatelj, razriješi sve disonance njegova života i nagradivši ga za uistinu iskorišten darovani mu talenat, sada kad više ne može dirigirati, neka pridruži konsonanci orkestra svemira i neba što izvodi vječnu simfoniju tom savršenom Skladatelju i Izvorištu glazbe.

* Nagrodni govor koji je fra Mario Šikić trebao izreći na ukopu Lovre Matačića, ali zbog nevremena nije stigao na ukop.